

פרשת דברים

ולא תחמוד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמורו וכל אשר לרעך (ה, יח)

יש להקשות, דבשלמא גבי בית ושדה שייך איסור לא תחמוד, בזה שעושה תחבולות ומסית את חבירו למכור לו את השדה, ומיד כשקונה אותן מיד חברו נכנסים הם לרשותו ובזה עבר על איסור לא תחמוד, אבל באשה הרי בתחלה כשמסיתו לגרשה עדיין לא באה לרשותו, וא"כ ה"ז דומה לאחד שמשדל את חבירו להפקיר חפץ מסויים דבוודאי לא יעבור ע"כ על איסור דלא תחמוד, כיון שלרשותו לא נכנס מאומה, וה"נ האשה הרי לא נכנסה לרשותו ואין ע"כ איסור דלא תחמוד.

ואם נאמר דמכיון שאח"כ הוא מקדשה ומכניסה לרשותו ע"כ עובר על לא תחמוד, והלא בשעה זו כבר מותרת לכל אדם ובהתר נושא אותה, וכיצד יש בזה משום לא תחמוד.

וי"ל ע"פ מה דאיתא בגמ' (קידושין סג, א) דרבי מאיר סובר דהאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר לאחר שתתיירי וכו', דמקודשת משום דס"ל דאדם מקנה דבר שלא בא לעולם.

עפ"ז משכחת לה אופן שיעבור על לא תחמוד, כיון שקידש אשה ואמר לה הרי את מקודשת לי לאחר שתתגרשי ועושה תחבולות ומסית את בעלה לגרשה, ובזה תיכף ומיד כשמתגרשת נעשית אשתו, וע"ז עובר על לא תחמוד.

עוד י"ל אופן שיהיה לדברי הכל, לפי מה דאיתא בגמ' (קידושין נט, ב) דהאומר לאשה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר שלוש יום, ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרים יום ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרה ימים, דלדעת רבי יוחנן אפי' אם היו מאה כולן תופסין בה.

עפ"ז י"ל, דאם השני מסית את הראשון שגרשה, נמצא דלאחר הגירושין נכנסת מיד לרשות השני ובזה עובר על לא תחמוד, שהרי לולי מעשיו היתה נשארת ברשות הראשון

מקור: מהרי"ל